

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARME DE CATALUNYA

NÚM. 15

SETEMBRE DEL 1935

ANY II

9678

Albada de pau...

EL naixement dels prínceps de la terra és universalment celebrat amb mostres d'entusiasme i alegria. El poble, que ignora els secrets de l'esdevenidor, festeja l'infantament de son futur rei, d'aquell que tal volta més tard l'endogalarà amb el jou de l'esclavitud i del despotisme.

Qui podrà mai sospitar la joia infinita que esclatà en els cels i en la terra, quan presenciaren extàtics l'infantament d'aquella benaurada criatura, la testa de la qual ostentava des del primer moment la diadema del reialme universal?

En presència d'aquell xamós infantó s'aplacaren instantàniament les ires divines; l'home arrià la fatal bandera de la insubordinació i entre els cels la terra començaren a circular corrents de pau i amistat.

Maria, la futura mare del Redemptor, d'aquell que havia vingut a porta, la pau als d'aprop i als de lluny, als jueus i als gentils. Que havia de pacificar un dia per sanguinem crucis eius vessada la sang sobre la muntanya del Calvari, la terra amb el cel, havia nascut.

L'albada venturosa del dia de la pau acaba de fer aparició a l'horitzó. El fragor de les armes i de la tempesta, provocats per les passions desferma des i els pecats de la humanitat tramunta cap a la posta i la terra resia il·luminada i escalfada per la gràcia divina i les celestials benediccions.

Remerciem als benaurats progenitors Sant Joaquim i Santa Anna que tan venturosos dies donaren a la humanitat. Fruit verament de benedicció, car no solament fou la recompensa de les oracions dels seus afortunats pares i de tots els grans patriarques del vell testament, sinó que és la perfumada flor que havia de donar-nos en el moment prefixat per Déu el fruit de benedicció, Jesús, en el qual tots hem estat generosament benèits per la mà bondadosa de l'Altíssim.

Mentre ens atancem al bressol de nostra Mare estimada per a disposar en les seves humils plantes l'escalf d'una besada, salutem amb afectes d'amor i gratitud el dia de la redempció suava despuntat.

Tant de bo les nacions que avui amenacen pertorbar l'ansiada pau amb una nova guerra, calin les seves espases davant del breçol de Maria.

EL TERÇ ORDE CARMELITA

Per tal de formar-se un concepte cabal sobre el nostre venerable Terç Orde i sobre els terciaris en general, crec convenientíssim traslladar-se al segle que els infantà i reproduir les circumstàncies històriques, que contribuïren eficaçment a donar-els-hi vida.

Corria el segle tretzè i començaven ja ha donar fruits exquisidíssims les Ordes mendicants tot just fuhdades. La santedat i singularíssimes qualitats que abillaven a sos inclits fundadors juntament amb aquell extraordinari ambient de sobrenaturalisme que els envoltava, despertà en els fidels un sentiment de pregona veneració i un anhel insaciable de perfecció cristiana que els anà ben tost aplegant a redós dels monestirs per tal de rebre les sapientíssimes lliçons d'aquell mestre de l'esperit.

Aquesta espontània aflluència dels fidels talment com ovelles sense pastor i la divina inspiració els féu concebre la idea d'adaptar aquelles sapientíssimes normes que amb tant de fruit venien observant els religiosos en llurs monestirs a les persones seglars les quals per causes justificades no podien ingressar en religió i que maldaven assolir una perfecció més enlairada.

Dues causes intervingueren en la constitució dels Terços Ordes: La màxima vitalitat espiritual de les Ordes Religioses, val a dir, l'exhuberància de la seva vida espiritual i un ambient de sobrenaturalisme que l'Església havia anat infiltrant en les conciències individuals, que havia penetrat totes les institucions socials, cloent la humanitat en un ambient d'enlairadíssim sobrenaturalisme.

Remarquem ací la importància social de l'observància religiosa en els claustres, car com acabem de demostrar, aquestes venerables institucions que tants de sants han donat a l'Església, no són sinó l'expansió, el desbordament fora de les parets del claustre d'una vida intensament religiosa.

En el que fa referència al venerable Terç Orde carmelitè, manquen documents històrics que ens permetin senyalar el moment precís de la seva institució. Sabem que l'any 1450 va ésser canònicament aprovat pel Sant Pare. Consta també que l'any 1452 i a petició del Beat Joan Soreht, aleshores General, el Papa Nicolau V va concedir al nostre venerable Terç Orde els mateixos privilegis apostòlics atorgats anteriorment als Terços Ordes Dominicana i Agustinià. A pesar d'això, al meu jutj l'aparició de l'Orde Tercer hauria de col·locar-se en una data molt anterior a l'esmentada. No sembla molt natural que una volta adaptats els Carmelites a la vida apostòlica a la meitat del segle tretzè i equiparats en tot a les demés Ordes mendicants, comencés a estructurar-se aquesta institució com la connatural floració d'una vida intensament espiritual?

La història no ho contradiu pas, ans bé ens parla de determinades institucions formades quan els carmelites quedaren establerts a Europa, integrades per persones seglars, les quals guiades pels exemples i altíssima sabiduria mística d'aquells sants religiosos caminaven per la senda de la perfecció, conformant d'una manera particular la seva vida amb la vida i virtuts de la Regina del Carmel.

Embaumats encara sos blancs mantells amb el perfum de les muntanyes i les sentors de les flors bosquetanes i amb l'ànima purificada per les acrisolades virtuts, foren sens dubte mestres de moltes ànimes en la fabricació de l'exquisida mel de la perfecció carmelitana.

La paciència

QUESTA virtut és del tot indispensable per a conservar sempre serè i equilibrat l'esperit en les fortes sacsejades de la vida, puix digué Jesucrist: amb la paciència guanyareu la vostra ànima, (Lluc).

Altrament, sense la paciència no es pot donar un sol pas: Santa Caterina diu en la carta XXXVIII: No hi ha cap vici ni pecat que en aquesta vida faci gustar l'aire de l'infern com la ira i la impaciència.

La paciència ens fa en certa manera immutables i ens comunica un tremp a tota prova amb el que hom s'orna amb una auriola de grandesa admirada de tothom: «nada te turbe-nada te espante-todo se pasa-la paciència todo lo alcanza». La paciència és la cuirassa del sufriment que tant vigoritza l'home i del que digué en la seva inspirada pastoral el gran bisbe Torras i Bages (1) «és un ingredient tan íntim en la present vida terrenal que sens ell es torna fastigosa i fins insuportable». No hi hauria res pitjor, si això fos possible, que un home que no tingués cap mal de cap, cap contrarietat, que tot anés a son plaer, que ningú el contradís, que tothom li donés la raó, que tothom l'obsequiés, que al moment de tenir un gust tot seguit experimentés la seva satisfacció; qui visqués amb aquesta atmòsfera s'ofegaria...». La paciència és doncs, un vigorós reconstituent de la vida.

Cal aprofitar-se de tot esdeveniment per a la pròpia santificació, car no hi ha res inútil ni en l'ordre de la naturalesa ni en el de la gràcia: com la ventada que xiula esferèidora trasllada a gran distància en bé de l'home les llavors de l'arbre i els salts imponents de les braoladores cascates són adients per a la indústria i com els commovedors moviments de les encrespades ones del mar eviten la corrupció de les àgües: així amb el sufriment resignat en les enfermetats, en els menyspreus, en la pobresa i en la persecució hom pot assolir el vertader domini de l'esperit sobre la matèria.

La paciència fa que la tribulació sia sempre profitosa car el patir resignat, diu Torras i Bages, ensenya i qui no el conegui no coneix la vida en la seva realitat; és un bes del Sant Crist, digué Decrouille: i diu Corneli a Làpide, el sufriment és com la flama que purifica l'or, símbol de la fortitud, i crema la palla símbol de la feblesa.

El sofrir amb paciència, diu Santa Francisca d'Amboise, és el camí més segur per a anar al Cel: sofrir amb resignació el que ens ve de Déu o dels homes és conquerir-se una corona semblant a la del martiri. (màxima 23). Figurem-nos en els disgustos i persecucions domèstiques, ens deixà escrit Sant Joan de la Creu, figurem-nos que els nostres germans són escultors escullits per Déu, armats amb el martell i el cisell i que estem davant d'ells com un bloc de marbre, destinat en el pensament de Déu a ésser una estàtua que representa a Jesús Crucificat amb tots els impropis de la passió.

FR. A. P. H.

(1) La ciència del patir.

AMOR I SACRIFICI

Ve't ací dues idees correlatives, dos elements que viuen sempre units en el més pregó de les ànimes que coneixen amb tota la seva grandesa la ciència de l'amor. La capacitat d'un cor pel sacrifici és la mesura del seu amor. Aquell que no sap sacrificar-se, no és digne de pronunciar amb els llavis la paraula santa de l'amor.

Amor significa essencialment donació, lliurament. Un i altre es corresponen de tal manera que quant més gran és l'amor, més perfecta deu ésser la donació.

El primer grau importa el renunciament voluntari, el sacrifici dels béns exteriors per mor de la persona estimada; en el segon es sacrifica allò que diu íntima relació amb la nostra mateixa persona. I si per ventura l'amor ha escalat els cimats més enlairats de l'heroisme, aleshores s'apodera de l'home el sentiment irresistible de la pròpia destrucció, de la completa negació de si mateix per tal d'afirmar únicament l'objecte del nostre amor. Quan el cor ha assolit aquest grau suprem, ja no és possible passar endavant. Sobre la tomba que serva les despulles d'aquell que sabé sacrificar la pròpia vida a l'objecte dels seus amors, podem gravar amb lletres d'or aquestes paraules: *In finem dilexit*. Aquest assolí el perfecte amor.

El veritable amor té una suma i una resta; suma béns en favor de la persona estimada, restant-los ensems del cor que estima... Essent totalment evident que el veritable amor és la suprema negació de l'egoisme, i de les pròpies comoditats.

No és doncs meravellós que els Sants, perfectes aimadors de Déu experimentessin vertadera sed de sufriments i que de fet hagin estat les persones preferides del dolor. En mig de les ardoroses flames d'amor que consumien son puríssim cor demanaven el confort del sufriment: *Patir, no morir*. Temien la mort, car sabien que malgrat ésser l'últim grau del sacrifici, amb ella exhaurien la darrera gota del dolor...

«Mare meva—deia Santa Teresa de Jesús Infant—; estic paladejant l'última gota del calze del dolor. Mai hauria pensat es pogués patir tant...» Al cap d'uns moments afegia: «Tot el que soc escrit sobre les meves ànsies de patir és molt veritat. No m'arrepenteixo d'haver-me lliurat a l'amor... No voldria pas patir menys del que pateixo».

DEVOCIÓ ALS NOSTRES SANTS

El veritable carmelita no ha d'acontentar-se estimant filial i desinteressadament a nostra Mare del Carme; és precis que reverenciï particularment els seus Sants. Els Sants Carmelites han de tenir les nostres preferències, car són nostres germans i seran per aquest sol fet molt amatents en escoltar les nostres súpliques.

En les vostres necessitats invoqueu, doncs, els herois de virtut que amb tanta abundor ha donat el Carmel a l'Església; perquè Déu els glorifiqui amb els dons de la seva omnipotència.

Per tal d'expandir entre els fidels la devoció a la Verge del Carme i als seus Sants reservarem en la nostra fulla una secció, en la qual donarem compte de les gràcies rebudes per la seva intercessió, pregant a nostres ben-volguts lectors vulguin comunicar-nos-les per a major glòria de Déu.

L'OBRA DE L'EDUCACIÓ

Educació!... Paraula misteriosa que enclou la felicitat dels individus i dels pobles. Per ella suspira la societat moderna que en mig de l'abundor del material progrès, es troba neguitosa, ingeniant una solució que satisfagui totes ses aspiracions.

Es la preocupació dels mestres i pedagogs moderns, els quals com diu el Papa Pius XI en l'encíclica sobre «l'Educació de la Joventut» suspiren per *una nova educació d'eficàcia infalible, capaç de formar noves generacions per la suspirada felicitat en la terra.*

Malgrat això el panorama actual no és gens afalagador, car els pobles menyspreen la pública autoritat; els fills espolsen el jou de la submissió i fins l'admòsfera que envolta les nacions està saturada d'odis que amenacen amb una universal destrucció. Quina és la causa de tot aquest desordre? La manca d'educació.

En parlar ací d'educació no em refereixo pas als modismes i fórmules que l'us ha consagrat per a nostres relacions socials; la veritable educació, diu el Papa Pius XI en l'encíclica suara esmentada, *consisteix essencialment en la formació de l'home tal com ha d'ésser i comportar-se en aquesta vida terrena per tal d'aconseguir el fi sublim pel qual fou creat.*

Segons això la verdadera educació consistirà en perfeccionar l'home en tot el seu ésser, màxim el seu ésser moral, ensenyant-li en primer lloc els deures que té envers Déu, al qual com a creador i governador de totes les coses, li devem el major respecte i veneració, reconeixent el seu absolut domini i excel·lència.

Segonament l'educació ens ha de donar coneixement dels nostres deures envers els propis pares i familiars als quals estem particularment lligats després de Déu.

Finalment cal fer esment de les obligacions que tenim amb el nostre proïsme, les quals satisfarem complint amb les obligacions del propi estat, sense negligir els preceptes de la cristiana caritat.

Cal, doncs, que el fi primari i principal de tota educació sigui perfeccionar l'home com a tal. Però perquè l'educació sigui capaç de dur a terme aquesta comesa, és precís que tingui per base la religió cristiana car tan sols ella dóna raó del nostre origen i del nostre fi; ens conforta en les penes i contrarietats amb la dolça esperança de percebre un etern descans en l'altra vida i regula amb sapientíssimes normes les relacions entre els súbdits i governants, aportant amb l'abolició de l'esclavitud el màxim rendiment en l'obra de la civilització.

Tota educació per tant que vulgui prescindir de la religió en la formació de l'home treballarà inútilment i serà ridícula pretensió coronada per la mofa i el sarcasme. L'home amb les soles pròpies forces es troba moralment incapaç de redactar un codi complet de normes pel seu recte comportament; i si per un impossible pogués assolir-ho, no li seria factible executar-lo sense la gràcia divina,

Tu, qualsevol que siguis, que llegeixes aquestes ratlles; si vols ésser un home perfectament educat, cal que t'orientes amb la llum de la fe i que regulis tot el teu ésser amb les sapientíssimes normes de la doctrina cristiana; altrament treballaries inútilment tota la teva vida sense poder assolir més que una educació cursí, un fantasma d'educació, que no et faria feliç ni en aquesta vida ni en l'altra.

Vida d'oració

El quart grau és major i més intens, perquè de vegades és tan gran el recolliment, que l'ànima s'oblida totalment d'ella mateixa sense saber on és, què fa, en què s'ocupa, si estima i com estima: només sap i enten que està amb Déu al qual sent dins ella mateixa i té present amb un modo de presència tan clara que no pot dubtar que és allí. El com i on es va trobar no ho sap ni ho enten fins que Déu nostre Senyor és servit de fer-li entendre.

Aquest grau és superior als tres que havem dit perquè és tot infós i sobrenatural, i com sia que allí obra Déu més especialment i sols el profit de l'ànima és major, les virtuts creixen, el cor s'eixampla, el recolliment és més intens, l'unió de l'ànima amb Déu més íntima, i aquest modo de reculliment sol transmutar-se en hàbit, i l'ànima que la frueix, amb molta facilitat i sense fatig es recull i viu, dia i nit, dins ella mateixa.

§ Segon.—*De l'atenció interior.*—Es anomenada atenció interior una presència de Déu, coneixent la seva infinita bondat, magestat i misericòrdia i les altres perfeccions, la qual aixeca l'ànima sobre si, i la posa atentament contemplant les coses del seu Senyor, i quan així es troba atenta, no s'atreveix a moure's ni a desviar els ulls d'aquell divinal espectacle amb la qual atenció es va encenent de mica en mica i afervorint, i com penetrant-se tota de llum i desitjos, rebent l'abundor que de la divina presència li neix; i és tan gran l'ímpetu que algunes vegades ací s'ofereix, que no podent-lo sofrir, esclata en actes interiors, grans i fervorosos, o en paraules tendres i amoroses que diu, i si s'esforçava una mica a estar en aquesta atenció, perseverant per algun temps en ella, sens dubte molt hi guanyaria tal atenció és de dues maneres. La primera quan l'ànima es disposa per a ella, esforçant-se per a entrar dintre seu i rebutjar qualsevols pensaments que l'estorben. La segona quan l'atenció li és donada sobrenaturalment i graciosament, sense que l'ànima s'hi hagi d'esforçar.

§ Tercer.—*Del silenci interior.*—Silenci interior és una suspensió de l'ànima durant la qual l'ànima cessa de parlar interiorment, es para i deixa de pensar i, mirant només a Déu, escolta amb atenció el que interiorment li diu, li mana, o li ensenya. Aquest modo és anomenat *oració de silenci*, perquè el parlar de l'ànima diem que és llavors que amb l'enteniment va discorrent d'unes coses en altres; i quan cessa aquest modo de discórrer i es suspen, i, quieta i mirant només a Déu, ou, escolta i està atenta, i llavors és quan està en silenci interior. Car no solament no hi ha d'haver paraules exteriors ni interiors, sinó que tots els discursos i operacions de l'enteniment han de parar: la memòria s'ha d'apaivagar, la voluntat s'ha de pacificar de modo que no ha de veure ni s'ha de sentir llavors en l'ànima cosa sensible, sinó que, nua de totes les operacions de les potències interiors i exteriors, ha de mirar, oïr i callar, sense atendre llavors a altra cosa que a Déu, al qual sent en l'íntim que amb un modo inefable, està obrant el que la seva Magestat és servit d'ensenyar-li.

ESPIGOLALLES

Falten mares

En una conversa que tingué en certa ocasió amb la senyora Campan, Napoleó féu la següent observació: «Els antics sistemes d'educació semblen completament inútils; què manca, doncs, perquè el poble sigui convenientment educat?» Mares—contestà la senyora Campan.

Aquesta resposta sorprengué l'Emperador. Si, digué aleshores, veus aquí tot un sistema d'educació en una sola paraula. Doncs bé, us encarrego que em formeu mares que un dia siguin aptes per a educar els seus fills.

Estudiem-nos...

Hi ha en psicologia una llei que podem formular en els següents termes: Tota idea posa en nosaltres una inclinació envers l'acte per ella representat. Aquesta llei és fecondíssima en aplicacions pràctiques per a la nostra vida espiritual. A causa d'ella sabem que és necessari fomentar idees conformes amb els actes que volem realitzar. Hem de concentrar tota nostra atenció, tots els nostres pensaments en una idea virtuosa i sense adonar-nos-en aplegarem un gran cabal d'energies, que donaran una invencible eficàcia a les nostres resolucions.

Voleu practicar una virtut determinada? El primer que heu de fer és pensar-hi ben sovint. Penseu-hi el matí, el vespre; penseu-hi tot el dia. Voleu esmenar-vos d'algun defecte? Aparteu ràpidament tots els pensaments que tinguin amb ell relació; rebutgeu les primeres sol·licitacions de la passió, i tindreu la seguretat de no caure mai en aquell acte pecaminós, en aquell defecte.

El convent de Peralada

Sortosament ha arribat l'hora de restaurar les glòries de nostre antic Carmel Català. La tasca és verament feixuga i sembrada de sacrificis. Per tal de no desmai-

dues coses són necessàries: la protecció de nostra Mare i el record de la gran obra realitzada per nostres avantpassats. Fidels a aquesta norma invoquem primer la protecció de Maria... Seguidament farem una breu història dels nostres antics convents començant pel que ha tingut la glòria d'ésser el primer de la península, el de Peralada.

La història afirma que aquest convent fou fundat l'any 1206; però res sabem sobre el lloc d'on vingueren els carmelites a fundar. Podríem apuntar la hipòtesi d'haver vingut directament del Mont Carmel, portats tal volta pel senyor de la vila Jofre III, comte XII de Peralada en alguna de les expedicions contra els Turcs. L'escriptura de la fundació està redactada en els termes següents: «Sigui a tots notori i advertixin que el 4 d'abril de l'any del naixement del Senyor 1206 fou fundat i construït a la vila de Peralada el convent de la Benaurada Verge Maria del Mont Carmel extra murs de Peralada, pel Rnd. fra Anton Gabriel Novero del mateix orde de la Benaurada Verge Maria del Mont Carmel enviat expressament. I el senyor Arnald de Navata i el senyor de la vila de Peralada junt amb els cònsols de l'esmentada vila, assignaren el lloc i el terreny per a l'edificació del monestir. I el dit senyor Arnald, mogut a caritat i devoció donà gran quantitat de diners al fundador; així com els cònsols i consellers amb els béns del municipi compraren tot el terreny que fou necessari per a l'edificació del monestir».

La comunitat de Carmelites conservà la seva existència a Peralada fins l'any 1835, època en la qual tingué lloc la general exclaustració.

L'Estat aleshores s'apoderà del convent. Passaren anys. La pluja, el vent i les glaçades l'anaren enrunant. La nau de l'església fou convertida en un paller...

Era l'any 1876 quan Antoni Rocaberti féu prevaldre els drets de la seva família damunt les ruïnes del convent del Carme, decidint immediatament la seva restauració. Avui entre altres coses hi ha instal·lats un museu i una biblioteca.

Calendari del Carme

FESTES I INDULGENCIES

DEL MES DE SETEMBRE

2. Dilluns.—St. Brocard, cf. *Ind. Plen.*
8. Diumenge.—Nativitat de la Benaurada Vege Maria. *Ind. Plen. Abs. Gen.*
12. Dijous.—El Santíssim Nom de Maria. *Ind. Plen.*
14. Dissabte.—L'Exaltació de la Santa Creu. *Ind. Plen.* renovant la Professió.
15. Diumenge.—Els Dolors Gloriosos de la Mare de Déu.
16. Dilluns.—St. Albert, legislador de l'Orde del Carme. *Ind. Plen.*
24. Dimarts.—La Mare de Déu de la Mercè.
26. Dijous.—St. Gerard, b. i mr.

PRACTICA MENSUAL:

La paciència

SANT PROTECTOR DEL MES

Sant Albert Patriarca de Jerusalem

(16 de Setembre)

A desgrat de no haber-se modelat Sant Albert en els claustres del Carmel l'Orde del Carme sempre l'ha considerat com una de les més preades i exquisides flors que han perfumat en la seva llarga vida la santa muntanya de Maria. El seu cos cresqué lluny del Carmel; però la seva ànima no devia pas ésser molt dessemblant dels seguidors de l'esperit del gran profeta Elias, car merescué ésser escollit per a redactar una regla, una norma de vida conforme amb la vocació i esperit dels Carmelites. Això solament demostraria sobradament la identificació de la vida de St. Albert amb la dels grans deixebles de Elias i el perfecte coneixement

que tenia de les coses nostrades. Però fem primerament història...

Sant Albert nasqué vers l'any 1149 a Castro de Gualteri (Parma). Durant la seva joventut, anhelant consagrar tot el seu cor a Déu ingressà entre els canonges regulars de Sant Agustí. Tan notables foren els avenços que féu en les vies de l'esperit i tan gran la seva prudència que després d'haver estat elevat a la dignitat episcopal i «a causa de les greus necessitats de l'Església de Jerusalem i de totes les províncies orientals» fou nomenat pel Papa Patriarca de Jerusalem l'any 1205.

Tot això s'esdevingué en el precís moment, quan s'havia apoderat dels monjos del Carmel una inquietadora desorientació. Mort St. Bertold l'any 1187 i mancats d'una fórmula per a l'elecció de son successor restaren consirosos fins que per unanimitat fou designat St. Brocard.

Hi havia encara, però, una altra qüestió a resoldre. Des de que el Patriarca Aimeric els havia reunit a tots sota l'obediència d'un mateix superior, desitjaven fer la vida en comú dintre dels murs d'un mateix monestir; malgrat això topaven amb una greu dificultat, car si bé estaven perfectament instruïts quant a la manera de tendir cada u a la perfecció fent vida solitària, com no havien practicat mai encara la vida en comunitat, desitjaven—i així ho demanaren a St. Albert—una breu norma de vida acomodada al seu esperit i fins de la seva vocació.

El gran Patriarca St. Albert, accedint a les súpliques de tots els carmelites i en particular de St. Brocard els hi lliurà vers l'any 1209 una breu regla de vida calcada en la de les grans figures del Carmel i perfectament adaptada a la seva vocació: *juxta propositum vestrum.*

A Sant Albert, doncs, pertoca la glòria d'haver format aquest motillo sagrat on tants de Sants s'han modelat. Tots quants seguim la Regla Carmelitana no fem sinó imitar les preclares virtuts que ell singularment practicà fins l'últim moment de la seva llarga vida.

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOT (Girona)

Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOT: IMPRENTA BONET